

Sophie Eisman Romanov

Glossa novel·lesca al verset 30, cap. XXXI dels Proverbis

(Acabament)

«Vaig firmar a Rússia mateix un contracte per cinc anys amb una Casa productora de cinema. Naturalment amb el nom fingit. Desseguida un dels testimonis va cridar com una fera apretant-me el braç amb la seva mà de ferro: —Queda V. detinguda. — Per què? — Esperis. Era un comissari del Govern. Moments després cotejava una carta amb la meua firma. Era una missiva meua al meu malaurat promés que li havien trobada entre altres papers. La meua fotografia, ell ja l'havia cremada. Jo també ho havia fet abans amb la d'ell, humitejada però amb les meves llàgrimes i ungida amb els meus peus. Ho havíem convingut així, si mai arribava un cas comprometedor. En quant a les cartes no pensàvem portessin tan tràgiques conseqüències.

No vaig tenir ni esma de negar-ho un sol cop. Tanta era l'evidència de l'identitat del caràcter de lletra. Nou dies després els meus estimadíssims papàs eren afusellats i els seus cadàvers trinxats, reduïts a cendres. No'm varen permetre donar-los-hi l'últim bes ni l'últim adeu: res.

No voldria escriure més. Els parpres adés rodejats d'aquella aurèola fosca i setinada del maquillatge, em fan ara una cuïssor que'm martiritza. El doll de les ploralles amargues, que ja s'ha estroncat, me'ls ha encrosticat. Ja sé que aquesta carta li produirà malhumor i molèstia. Però, Monsenyor Raymond, no tinc a ningú més en aquest món per desfogar-me contant-li les meves trifulgues. La fel que s'em xarbotava en el fons del cor s'ha d'esbotzar com el pus i posterna d'una cangrena. Per ço li prego continuï llegint la carta. Per caritat...

A mi em preparaven un calvari més trist encara. Jo que abans era tan desinvolta i tan lliure, tremolo ara quan un soldat de la guàrdia em mira o em vol dir un mot galantejador. Varies vegades he rebutjat amb tota la gelosia d'una lleona certes llibertats que's volien prendre en mi diferents comissaris del Govern soviètic, que amb el pretext d'interrogar-me, només venien a pertorbar la quietud de la meua cambra presidària i a apurar l'engruna de dignitat que encara em resta. Dues vegades, prometent-me absoldre'm del *doliet* pel qual estic condemnada a mort, m'han fet proposicions infames. En altre temps... ah, però ara aitals proposicions m'enrogeixen la cara.

Que diferent, Monsenyor! Si em veés V... Aquella elegància i modernisme en tots els detalls que poguessin fer, encara que fos un sic més gràcil la meua figura! Tot pso a que reconeixessis que en mi